

Romana Antoninová

ŽIVOT NARUBY

aneb
nebát se, žít, milovat

ŽIVOT NARUBY

aneb

Nebát se,

Žít,

Milovat.

Zápisník z cest za poznáním

ŽIVOT NA RUBY

aneb

Nebát se

Žít

Milovat.

Zápisník z cest za poznáním

Romana Antonínová

Žij jednoduše.

Sni ve velkém.

Bud' vděčný.

Dávej lásku.

Hodně se směj.

Poděkování

Děkuji mým nejbližším, kteří mi ze sebe dávají to nejlepší, především pocit, že tu jsou, ať se stane cokoli a věří ve mě...Děkuji svým přátelům, které mám na blízku nehledě na vzdálenost, co nás rozděluje. Děkuji za své učitele, lekce a aha momenty, které mě posouvají dál na mé cestě. Děkuji za bezbřehou inspiraci a čerstvý vítr do plachet cestování, jež se stalo palivem pro můj život. Děkuji všem, kteří mají odvahu učinit změnu v životě a plní si své sny!

Obsah

Předmluva

Úvod – Jízda se zataženou ruční brzdou

1. „Otevřená náruč Sydney“
2. Nikdy neříkej nikdy
3. Pády a vzestupy
4. Máte problém?
5. Štěstí – stav naší mysli
6. Malé osobní radosti
7. Cesta k vděčnosti
8. Honba za úspěchem
9. Vzdálenost sblížuje
10. Láska
11. Krok zpátky nebo dopředu?
12. Odvrácená tvář Bali ráje
13. Na křídlech lásky
14. Challenge yourself
15. Štěstí, make up maskérů životních hvězd
16. Objev svůj dar
17. Disciplína smrdí
18. Český rukopis
19. Bod zvratu
20. Změna je život
21. Na návštěvě u Ketuta
22. Good bye Bali
23. Krize jako dar
24. Všude doma
25. Zákon přitažlivosti

Předmluva

Knížka, kterou právě držíte v ruce, vznikla nenadále, asi tak jako vznikají nejlepší věci v našich životech – neplánovaně.

Stejně tak – neplánovaně - jsem ze dne na den před třemi lety obrátila svůj život naruby. Byla jsem postavena před otázkou, jestli zachránit vztah nebo sebe. No a protože mi té sebelásky ještě trochu zbylo :), vyletěla jsem ze zlaté klece vztahu, sešla z dráhy zajetých kolejí světa srovnávání, ega a materiálu vstříc sobě, svobodě, nezávislosti a života pod vlastní taktovkou. Byla to jízda v kupé s nápisem „diskomfortní zóna“. Ale bavila mě, stále baví a věřím, že bavit bude! A víte proč? Protože cítím, že jsem naživu každý den, jako když se zhluboka nadechnete a cítíte všechny ty vůně.....vůně života.

Každý jsme kus originálu, máme své sny, představy a přání. Stejně tak jako máme i cestu k jejich dosažení. Každý svou vlastní. U mě vše raketoplánově odstartovalo cestování. Ne nadarmo se říká: „Cestuj, aby ses našel tam, kde se ztratíš.“

Možná Vám tou svojí cestou přiblížím tu Vaši nebo v mých myšlenkách naleznete odpovědi na své otázky. Třeba Vám tyto řádky psané na koleni jako zápisník z mých cest dodají odvahu, inspiraci a nakopnutí vykročit vpřed a začnete ve svém životě dělat dlouho očekávané změny, možná i zázraky. Jinak řečeno, začnete si plnit své sny.

Úvod

Jízda se zataženou ruční brzdou

..... Řídila jsem svůj život na autopilota. Několik let jsem zvládala práci v Brně, školu v Praze, plánování svateb o víkendech, domácnost a vztah za běhu. Snažila jsem svítit pro druhý do všech světových stran, aby byli všichni spokojený a šťastný. V hlavě mi stále blikala červená kontrolka: „Jsem dost dobrá?“ Dnes už bych se ptala jinak: „Jsem šťastná?“

Chodila jsem do práce, kanceláře zahraniční cestovní agentury, která zprostředkovávala zájezdy po celém světě. Pět dní v týdnu, nine to five, čtyři stěny, dva kolegové, jeden počítač, nulový ideály.

Zákazníci chodili. Sdíleli se mnou poznatky ze svých cest a předávali mi cestovatelský zkušenosti. Já jsem oproti nim byla slabší hráč s těma svýma katalogovými znalostma o vzdálenosti pláže od resortu, seaview, breakfast nebo all inclusive. Žádný kabrhák. Říkala jsem si: „Tady je něco špatně, nemělo by to být naopak?“ Doby, kdy informativní zájezdy byly součástí práce zájezdového prodejce, jsou pryč. Odpověď managementu zněla: „Nejsou finance.“

Přišly další práce v managementu firmy národní i zahraniční. Stále plat, jistota, dráha zajetých kolejí. Kancelářská práce, cestáky, účetnictví, odevzdání dat a od prvního kalendářního dne v měsíci zase na novo.

Domov,domov byl pro mě útočiště, přístav, kterému jsem vdechla svou duši. Měla jsem Dana, chlapa do života, sympatáka s charismem až na půdu. (Pro případ, že bys to četl:)

Byl jsi mi vším,.... láskou, domovem, náručí, partákem, starším učitelem. Spolu jsme cestovali a poznávali svět tak trochu jinak než klient cestovní kanceláře. S batůžkem na zádech,.... v bushi, poušti, křížem krážem landroverem i na motorce. Žili jsme životem bohatým na zážitky. Pro mnohé jsme představovali úžasňáky. Vše bylo tak samozřejmý, nalinkovaný, jasný. Pozemek, plány domečku jsme malovali po večerech stejně tak jako naši pohádkovou budoucnost s kupou dětí na samotě u lesa,....tam, kde lišky dávají dobrou noc.

... Za oponou našeho na první pohled dokonalého světa jsem stála já. Žila jsem

oddaně život svého partnera s absencí vlastních rozhodnutí a zadostiučinění. Pasažérem ve vlastní lodi bez možnosti úchyty kormidla. Stávala se ze mě pomalu, ale jistě smutná loutka. Necítila jsem se ani jako rovnocenný partner, ani jako žena. Ztrácela jsem samu sebe. Celkem markantně se to projevovalo na mém zdraví, ...Chřadla jsem jako rostlina, která nemá dost slunce, prostoru a vláhy pro vnitřní růst. Postrádala jsem svůj vlastní rukopis v životě, kterej jsem žila.

V uších mi stále ještě zní Tvoje věta: „Já už si Tě nechám šmudlíku.“

Dnes už se mi chce odpovědět: „Haf, haf, děkuji, budu poslušný.

Podepsán Alík :)“

Ve věku 27 let jsem zamávala Danovi, jistotám a pohodlí našeho krásného luxusního hnízda nad Brnem, sbalila svůj život do jednoho kufru a pár krabic Ikea a odstěhovala se nejprve na gauč ke své babičce, později do studentského familyhouse ke kamarádovi Mayovi (Mayi, děkuji za chvíle, kdy se mi chtělo brečet a tys mě rozesmál, děkuji za vřelý domov pro mě i mého Myšáka, kocoura. Dnes už víš, že Ti byl ideálním tréninkem trpělivosti a přípravou na příchod a rodičovství Tvoji krásné dcery Miušky :)

Následovalo ještě několik pracovních karambolů, krach nového podnikání, lásky a následný otevřený zlomeniny srdce, než jsem se rozhodla odstěhovat úplně nejdál – k protinožcům, kde jsem začala žít nové život. Tento mezník v mém životě skutečně označuji jako PŘEDTÍM a POTOM.

Neměla jsem nic a zároveň všechno. To všechno byla moje svoboda, můj život, pohled na otevřený moře a prázdné arch papíru, čekajíc na svou první linku, tah štětcem.

Začnete pomalu umírat když:

- ✓ *nejsme dlouhodobě spokojený se svou prací, láskou, nebo nejbližším okolím*
- ✓ *říkáme opakovaně ANO a naše duše křičí NE*
- ✓ *nevážíme si sami sebe, podceňujeme se*
- ✓ *nezabýváme se svými věcmi*
- ✓ *obklopujeme se negativními lidmi*
- ✓ *žijeme ve strachu*
- ✓ *nežijeme svůj život, ale život partnera popřípadě nejbližších a cítíme se zodpovědný za štěstí druhých*
- ✓ *staneme se otrokem svých stereotypů a zvyků, krácejíc každý den po stejné cestě*

Ztrácíme energii když:

- ✓ *klademe pozornost na to, co si myslí okolí*
- ✓ *když soudíme sebe a potažmo ostatní*
- ✓ *když se necháme vtáhnout do programu, co je správný a co už ne*
- ✓ *když celý život čekáme, že se objeví někdo! (princ na bílém koni, femme fatale, potažmo matka Tereza, Santa Clause, Ježíšek, spasitel) a změní náš život!*
- ✓ *kapitulujem na realizaci svých snů...!*

Tak jsem zvedla ten svůj libovej zadek a šla svým snům naproti! :)

16.11.2015 Prague Airport

"Otevřená náruč Sydney"

Tři týdny od našeho prvního telefonátu s Martinou jsme stály obě na letišti, sbalený, připravený odletět na druhou půlku světa. Neznaly jsme se. Ale naše životní story nás daly dohromady a rozhodly jsme se spolu odletět pryč na zkušenou. Za novým životem..

Stojím uprostřed velký zeměkoule na podlaze odletový haly letiště. Moje bílý conversky jsou mým červeným puntíkem, domovem v srdci Evropy. Koukám z tohoto místa na jihovýchod daleko přes celej světadíl a oceán a poprvý si tady uvědomuji tu dálku.

Po 21 hodinách letu s dvěma mezipřistáními stojíme s Martinou na letišti naší cílový destinace s názvem „nový život“. Čekáme ve frontě na poslední pasovou a vízovou kontrolu. Já procházím bez zastavení, Martinu zadržují. Neumí slovo anglicky kromě „Hello“, „shit“ a „motherfucker“. Vracím se za ni, patříme k sobě. Rázem se ocitáme na emigračním oddělení Republica of Australia obě dvě - jako podezřelý.

Vyslýchají nás. Máme turistická tříměsíční víza, sbaleno na neurčito.

Jak dlouho se znáte? Jakou práci máte v České republice? Jaký je Váš plán po dobu pobytu v Au? Koho jedete navštívit? Kolik máte peněz na účtě? Při otázce na partnera v České republice se nám oběma zalijí oči slzami. Výslech je dokončen. Přichází k odebrání telefonů a notebooku, aby si vše eventuálně mohli ověřit v emailový či messengerový komunikaci. Jsou pryč dobrých 45 minut.

V prvních chvílích by se ve mně krve nedořezal. Cítím únavu, vztek a zlost na celou Austrálii, uzavřená za branami letiště. Nic jsem neprovedla, nejsem celostátně hledanej zločinec, nikoho jsem nezabila, nic neukradla. Nestojím o Tebe Austrálie, kašlu na Tebe, vymyslím plán B. Sbalíme se, koupíme nejbližší spoj do Thajska a čau.

Před námi rozdělují jeden asijský pár. Dívku posadili na první spoj domů na její náklady a chlapec zůstává. Dlouze se objímají. Ona pak odchází s důstojníkem a svým kufrem zpátky do odletový haly letiště.

Vybaví se mi cesta, kterou už jsme ušly až sem. Rozhodně nezačínala na letišti v Praze. Bylo to rozhodnutí, krok do neznáma, zabouchnutí dveří za minulostí, rozloučení se s nejbližšíma, vstříc novým zítřkům. Tečou mi po tvářích slzy a vzpomínám si na modlitbičku, kterou mě babička naučila jako malou, odříkávám ji v duchu do kolečka:

„Andělíčku můj strážníčku,“

Otevřou se dveře a přichází jeden z těch emigračních důstojníků, z jeho tváře nelze nic vyčíst. Neutrální, odměřený výraz. Dá si na čas a klidným hlasem říká: „ Jste volné, mluvil jsem s Vaším kamarádem, už na Vás čeká v příletové hale....“

Nefalšovanou radost jsme vydržely skrýt až do jeho odchodu. Kamarádovi Kexovi jsme se pověsily kolem krku a slavily na bytě až do rána trojbojem bublinky, slivovice, červený.

Už toto naše entré bylo předzvěstí, že pobyt tady nebude jednoduše, ale bude stát za to.

Nikdy jsem si nemyslela, že budu usínat ve stejný místnosti s hadem škrtičem v bytě s dalšíma 3 klukama, který btw. byli skvělý a pomohli nám v začátcích, strávím několik hodin na imigračním, zažiju 42 stupňů ve stínu, na každé strom budu koukat jako na katedrálu sv. Víta, potkám na ulici ve velkoměstě přerostlou veverku i netopýra, budu jíst s chutí ústřice, koukat na svět kolem a srdečnost lidí s otevřenou pusou ... a že mi budou tolik chybět nejbližší, tak jak je to možný jen na druhý půlce polokoule a zároveň spent such a great time with my new friends...

LIFE in SYDNEY, AUSTRALIA